

РЕШЕНИЕ

№ 32894

гр. София, 08.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 03.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска
Мирослава Йорданова-Великова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8883** по описа за **2025** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на В. В. М. ЕГН [ЕГН] от [населено място] [улица] срещу Решение №2265 от 13.06.2025г. постановено по нахд №17891 по описа на СРС за 2024г., с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ №24-4332-028979 от 27.11.2024г. издадено от Началник Сектор към ОПП-СДВР, с което на касатора са наложени административни наказания „глоба“ от 750лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месеца за нарушение на чл.21, ал.1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ за нарушение на чл.182, ал.1 т.6 от ЗДвП. С решението касаторът е осъден и да заплати разноските в производството- 80лв. юрисконсултско възнаграждение.

По изложените в касационната жалба съображения –се моли решението като неправилно да бъде отменено. На първо място се визира, че решението е постановено при съществени процесуални нарушения, изразяващи се в това, че макар по делото да е установена обективната истина, то мотивите на съда и формирането на вътрешното му убеждение са опорочени. Подчертава се, че нарушителят е станал известен на 11.11.2024г. при явяването на касатора да попълни декларацията, че той е управлявал процесния автомобил. Това е установено, което е в нарушение на чл.34, ал.1 пр.2-ро от ЗАНН –образуваното производство е 3 месеца след откриване на нарушителя. На второ място има несъгласие с това, че номера на МПС не е посочен в протокола

на АТСС, който е официален удостоверяващ документ със съответните реквизити, изложени в чл.10 от Наредба №81213-532. Не е попълнена и графа „точно местоположение“, както и „№ на първ.статично изображение“ и „№ на посл.статично изображение“, както и графа „Приех протокола“. В тази връзка има позоваване на съдебна практика на АС-Пловдив и АС-Благоевград. На следващо място се твърди, че има възражение за годността на документи по преписката, което не е обсъдено. Тези документи не са в официален нотариален препис, за да бъдат приети за оригинални. С оглед направените доводи –се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание касаторът не се явява, но поддържа жалбата си по писмено становище от адв.Х.. Претендира разноски.

Ответникът е депозирал писмен отговор, с който оспорва жалбата. Подчертава се, че ЕФ е приравнен на НП, но от издаването му той не разкрива нарушителя, тъй като за собственика на МПС, ако друг е шофирал –има възможност за деклариране на това обстоятелство, от когото вече действителният нарушител е известен. С оглед всичко изложено се моли да се отхвърли касационната жалба. Претендира се юрк.възнаграждение.

Представителят на СГП –дава заключение, че касационната жалба е неоснователна и предлага да не се уважава.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания, доводите на страните и доказателствата по делото, Административен съд София – град, XIX касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществото на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна, тъй като не са налице наведените касационни основания.

СРС е приел, че АУАН и НП срещу М. са издадени от надлежни органи, в производство без допуснати процесуални нарушения вкл. съществени такива. По съществото е прието за безпорно извършеното деяние, изразяващо се в това, че на 10.08.2024г. в 14,50ч. в [населено място] по бул.Б. шосе от бул.В. към ул.Околовръстен път е управлявал л.а. с [рег.номер на МПС] със скорост 107 км. в час при ограничение за населено място от 50км. в час, установено с АТСС, което е нарушение на чл.21, ал.1 вр. с чл.182, ал.1 т.6 от ЗДвП, поради което са му наложени предвидените наказания „глоба“ от 750лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месеца.

Касационният състав напълно споделя мотивите на СРС, към които препраща на основание чл.221, ал.2 пр.2-ро от АПК и които са подробни и обстоятелствени. Обосновано не е прието, че има нарушение на чл.34 от ЗАНН. Не е спорно, че на 11.11.2024г. нарушителя се е явил и е попълнил декларация, от когото е станал известен на СДВР, като АУАН е издаден на същата дата. Съответно НП е от 27.11.2024г.. Видно от нормата на чл.34, ал.1 предложение 2-ро от ЗАНН – „не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението. Конкретно с откриване на нарушителя веднага е и образувано производството, чието начало е постановено с АУАН. Следователно първия срок е спазен, както и е установил СРС. Втория също е съобразен. Нарушение е извършено на

10.08.2024г. т.е. преди да изтече 1-годишният срок от извършването му е съставен АУАН и е издадено НП. Не се споделя тезата на защитата на касатора, че срока от 3 месеца тече от заснемането на нарушението. Това е относимо към собственика на МПС, но в случая последният не е водач –обстоятелство, изнесено за първи път с декларацията на касатора от 11.11.2024г., от когато за това лице тече 3-месечния срок. Видно от нормата този срок тече не за нарушението, а за нарушителя М.. Няма как преди същият да депозира декларацията си от 11.11.2024г. за него да тече какъвто и да срок, тъй като лицето няма и не може да има визираното качество. Позоваването на практика на други съдилища, която е нетълкувателна е неправилно. Практиката на АССГ е в посочения контекст на насотящите мотиви.

Правилно не е споделен довода, че представите документи по преписката, за да бъдат зачетени следва да са в официален нотариално заверен препис. Посочените заповеди извеждат правомощията на отделни органи при установяване на административни нарушения, те са част от преписката. Ако страната е имала съмнения за верността на копие – е можела да поиска оригинала за констатация. Да се твърди, че по хилядите дела със СДВР – последната трябва да представя заверено нотариално копие от всички документи – не намира основание в закона, както и конкретно е злоупотреба с права, тъй като преписката е докладвана в съдебното заседание на 25.03.2025г., в което е присъствал адв.Х., който не е възразил и е направил изявление „Да се приемат“. В предходното съдебно заседание също не е имал възражения по докладваните писмени доказателства и не е имал доказателствени искания касателно верността им. Освен това се касае за официални документи, а същите когато са представени в Официално заверен преписи или извлечение имат същата доказателствена сила, както и оригиналите.

Съдът напълно споделя и доводите на СРС относно протокола от АТСС като само ще маркира, че административно-наказателното производство не изключва в същото да има процесуални нарушения. Така чл.53, ал.2 от ЗАНН визира, че НП се издава и когато е допусната нередовност в акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. По отношение на всеки един от тези елементи с декларацията си М. е направил признание. Въпреки изложеното в съдебното заседание ответникът е ангажирал и други доказателства за посочените факти, които подробно са анализирани от СРС и установяват безспорно деянието. За да има основание за отмяна на НП трябва допуснатото процесуално нарушение да е съществено –т.е. да е от категорията на такова, че да накърни правото на защита на дееца, каквато хипотеза конкретно няма. СРС е подчертал, че данните от протокола съвпадат с отразеното в ЕФ. В протокола е подчертано какъв е бил режима на заснемане –стационарен т.е. няма техническо средство монтирано в движещ се автомобил, поради което необходимите реквизити са налице.

Следователно – решението на СРС като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила в цялост вкл. и за присъденото юрисконсултско възнаграждение на основание чл.63д, ал.4 вр. с ал.1 от ЗАНН. С оглед изхода от спора и претенцията и пред настоящия състав от ответника-трябва да се присъди на ответника юрк.възнаграждение по чл.27е от НЗПП вр. със ЗПП в минимален размер /от 01.10.2025г./ от 130лв..

Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, XIX касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №2265 от 13.06.2025г. постановено по нахд №17891 по описа на СРС за 2024г.

ОСЪЖДА В. В. М. ЕГН [ЕГН] от [населено място] [улица] да заплати на СДВР разноски в

настоящото производство от 130лв. представляващи юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.